

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. május 11.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ODASZÁNT ÉLET ÖRÖME

Köszöntés igéje: Zsoltár 50,23

Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

Énekek: 111,1-4; 165,3-6

Lekció: 1Krónika 29,1-9

Alapige: 1Krónika 29,1-9

Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: Ím látjátok, hogy egyedül az én fiamat Salamont választotta Isten, aki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé lesz az a ház, hanem az Úr Istené. Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szereztem aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a vásra, fákat a fákra, ónyxköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különb-különb színű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bőséggel. Ezen fölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, ami kincsem, aranyam és ezüstöm van, odaadom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, amelyeket szereztem a szentház számára. Háromezer tálentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tálentom tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. Aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki még adni akar, szabad akaratja szerint, töltsse meg az ő kezét ma és adjon, amit akar az Úrnak. Azért szabad akaratuk szerint adtak ajándékokat az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei. És adának az Isten házának szükségére ötezer tálentom aranyat és tízezer dáríkot; tízezer tálentom ezüstöt és tizennyolcezer tálentom rezet és százezer tálentom vasat. És valakinél drágakövek találtattak, odaadták az Úr házának kincséhez, a Gersoniták közül való Jéhiel kezébe. És örvendezte a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tiszta szívből adakoztak az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, annyiszor mondhattuk a zsoltár szavaival, hogy csudadolgokat cselekvő Isten vagy. De ezek a csodálatos dolgok is apróságok ahhoz képest, aki te vagy önmagadban, isteni személyedben, nagyságodban. És imádunk téged, hogy ezt a te isteni nagyságodat, szentségedet és éppen így csodatetteidet legteljesebben Jézusban jelentetted ki, mutattad meg számunkra is személyesen. Ezért lehetett nekünk annyi örömünk a te csudadolgaidat is átélve, hiszen mindent, amit velünk, értünk is teszel, Jézusban és Jézusért cselekszed.

Csak a mai napon is szeretnénk hálát adni, hogy mennyi mindenben mutattad meg kegyelmedet. És ez akkor is igaz, hogyha fáradtak vagyunk talán a nehezebb munkanap miatt vagy az időjárás változásáért.

Köszönjük, hogyha lelkiileg is esetleg fáradtabbak lennénk, akkor is a gyülekezet közösségében a te jelenlétedben lehetünk, és egy biztos, hogy a veled való közösségben felüdülhetünk. És köszönjük neked, hogy a te igédet adod, szólsz, és áldunk, hogy mindig személyesen. És hisszük, hogy ma is ez lesz. Szeretnénk az istentiszteleten valóban imádni téged újra meg újra. És köszönjük, hogy te pedig szólsz hozzánk újra meg újra. Kérünk téged, hogy hadd értsük meg szavad és segíts, hogy cselekedhessük is majd.

Tudjuk, hogy sok lelki testvérünk van nagyon nehéz helyzetben az üldözések miatt, a háború borzalmai miatt. Köszönjük neked, hogyha az életveszélyes körülmények között is ugyanúgy átélhetik a te jelenléted békességét, védelmét. És köszönjük, hogy ők is, ha nem is nagy gyülekezetben, de lehet, hogy csak ketten vagy hárman, de együtt imádkozhatnak téged mindig, amikor összejönnek, hogy veled legyenek közösségben egymással, és hallgassák ők is a te igédet.

Arra kérünk, hogy amikor imádkozunk a bajban, a szenvedések között élő lelki testvéreinkért, akkor is mindig annak a csendes örömevel tegyük, hogy minden baj között ők is mégiscsak jó helyen vannak. A bűneset utáni világ minden gonoszága ellenére te uralkodol dicsőségesen és csodákat teszel.

Köszönjük, hogy Jézusban elvégeztetted a te üdvözítő csudádat, és áldunk, hogy azóta is minden nap cselekszed egészen Jézus eljöveteleig. Ebben a reménységben is hadd legyünk mindig, itt most a templomban is a gyülekezet közösségében, hazatérve a munkában is majd, az élet istentiszteletében.

Hallgasd meg a könyörgésünket, Atyánk, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Akik közületek családházat építettetek, biztos vagyok benne, hogy ugyanazt éltétek meg, amit én is a legidősebb bátyám háza építésénél. Elő kell készíteni a szükséges anyagokat, általában előre megvenni, hogy közel legyenek, és amikor szükség van rá, akkor azonnal lehessen őket használni, a szükséges eszközöket az építéshez. És az is fontos, hogy ha ott vannak a munkások – a bátyámnak három munkása biztos, hogy volt, én is a három öccse közé tartoztam –, és mások is a családból, a rokonságból segítettek. Megvannak az eszközök a

ház építéséhez, megvan minden anyag. És emlékszem ma is, fiatal voltam még akkor, hogy olyan élvezettel és örömmel néztem az ott levő anyagokat, a fákat, a cementtel teli zsákokat. Nagy mennyiség volt, jó volt látni. És úgy belegondoltam, hogy eltelik pár hét, maximum néhány hónap és fel fog épülni a ház, és abban fognak majd a bátyámék lakni.

Nagyon nagy öröm volt bennem a ház előkészítésénél. Még nem volt elkészítve, csak előkészítve volt. Ezt a kifejezést akarom most nagyon kiemelni, mert az előkészítés is már egy ház építésénél tényleg örömet jelenhet, hiszen az mutatja, hogy már csak idő kérdése, hogy valami elkészült lesz és lehet örülni.

Azt halljuk a bibliai kijelentésben, hogy Dávid király, meg az ő idejében élt vezetők és az egész nép örvendeztek az előkészületeket látva. És emlékeztek, a Krónikák könyve a babiloni fogság utáni zsidó népnek ugyanúgy hatalmas bátorítás lehetett. A szó fizikai értelmében is sokszor kellett házat építeni. A templomot is újra kellett építeni fizikailag is. De a bibliai kijelentés még inkább mutatja a szó lelki értelemben vett építésre vonatkozását.

Az Úr háza fizikai értelemben vett előkészítése, majd felépítése önmagában is mutatott az Úrra, az ő uralkodására meg az ő népével való kapcsolatára, de lelki értelemben is. És ez azért fontos, mert ahogy már erről többször szó esett, mi a szó lelki értelmében éljük át, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma, meg ti, azaz a ti közösségetek a Szentlélek temploma.

Épül, felépült. De van, amikor lehet, hogy bizonyos dolgoknál csak az előkészület mutatkozik meg még csupán. És egy egyszerű példát hadd mondjak: nemsokára esküvő lesz majd a gyülekezetben, és a hívő fiatal párok – mert többen is vannak – most még csak ifistársak. Aztán amikor meglesz a házasságkötés pillanata, amin mi is itt leszünk majd, akkor onnantól fogva házastársak. Egészen más módon fogják megélni az Isten temploma lelki valóságát házastársaként, mint ifistársaként. Ifistársaként is igaz lehet, hogy ketten-hárman együtt vannak, az az Úr temploma. De a házasságban még mélyebben.

A példát azért gondoltam idehozni, hogy a szó lelki értelmében is nagyon nagy bátorítás van és hangsúlyos üzenet ennek a szó fizikai értelemben vett templomépítés előkészítésének a történetében. Itt is üdvtörténet van előttünk. Ez üdvtörténeti esemény. A Krónikás idejében mutatja, hogy mit csinált az Úr, milyen csudákat – ahogy énekeltük a 111. zsoltárban –, milyen csudákat tett az Úr, miért lehetett ennek annyira örvendezni. A király is nagyon örül, de az egész nép. Olvashattuk ma Dávid hálaimáját – az is tele van örömmel. Most csupán a hálaima előtti pillanatokat szeretnénk megragadni. Fontos tehát, hogy az Úr háza előkészítésénél, nem az elkészülésénél olvassuk ezt a boldog örvendező éneket.

Miért örvendeznek? Dávid – ugye így olvastam – nagy örömmel örvendezett. Nem tudom, hogy egy magas beosztású világi vezetőt, egy királyt ti hogy képzelnétek el, mikor nagy örömmel örvendezik. Mondjuk III. Károly, akit beiktattak, nem tudom, aki közületek nézte esetleg a beiktatási ceremóniát, hogy lehetett-e látni rajta a nagy örvendezést. Mert úgy tudom, hogy vannak bizonyos szabályok, hogy egy királynak hogy illik viselkedni, amikor éppen beiktatják.

AZ ODASZÁNT ÉLET ÖRÖME

De ha csak egy apró mosoly is volt a száján, akkor látható módon is ott volt a szívében az öröm.

A királyt és az egész népet ilyen lelkiület tölti be. Miért? És ez most nagyon fontos az üzenet szempontjából: mert az Úr háza csupán előkészítése üdvtörténeti pillanataiban is átéli nagyon is, hogy ez az Úr uralkodik, bennünk is uralkodik és mi ennek az Úrnak az uralmát éppen abban éljük át, hogy noha ő hatalmas és neki mindene megvan, ő nem szorul semmire, mégis azt a hatalmas kiváltságot adja, hogy a háza építésénél, előkészületeknél minket is használni akar, mi is eszközei vagyunk, illetve mindaz, ami a miénk, az része lehet annak, ami az övé.

Többször is hallottuk az önkéntes adakozásra utaló kifejezést: szabad akaratukból. Meg azt is hallottuk, hogy teljes szívvel. Itt a 9. versben is: „tisztá szívből adakoztak az Úrnak” – ez a tiszta szív a teljes szívvel való adakozásra utal. A szívükben nem volt semmi, ami beleronthatott volna abba az érzésbe, lelki valóságba, hogy teljes szívvel boldog vagyok, mert adok az Úrnak.

Ez az én életemben ott lepleződik le, amikor szeretnék én is ilyen boldogan teljes szívvel adni az Úrnak bármilyen helyzetben is fizikai dolgot, mondjuk adakozásnál, de aztán eszembe jut, hogy igen ám, de valamire nekem is szükségem van, hát akkor csak nem merek akkora összeget adni, amit eredetileg gondoltam, mert hát akkor majd hogy fogom megvenni azt a másikat. Egy egyszerű példa arra, hogy nem biztos, hogy a mi időnkben is adok az Úrnak és teljes örömmel, a szívemet abszolút ez tölti be, hogy adok.

Emlékeztek, milyen hatalmas összeget adott a szegény özvegyasszony az Úr házának a kincseihez? Itt olvastuk, hogy százezer táalentum vasat, a nép ötezer táalentum aranyat – mérhetetlen sok milliárdos összegek. A szegény özvegyasszony pedig adott két fillért. De teljes szívvel adta. És neki az volt a mindene. Akik itt adakoztak, ők nem mindent adtak. Dávid sem mindent adott abból, ami az övé. Nem keveset adott, sőt, bőségesen adott. A szegény özvegyasszony meg mindent adott.

Benne van az ő példájában is az, ami itt Dávidéknál is: mivel tele vannak örömmel, mert az Úrnak adnak önként, szabad akaratból, ezért azt is kifejezik ezzel, hogy mi nemcsak azt adjuk, ami a miénk, hanem magunkat is adni akarjuk. Amilyen bőséggel adtak Dávid is meg a vezetők meg a nép, ebben benne volt az, hogy először magukat adták. A Korinthusi 2. levél 8-9. részei az újszövetségi hívó nép adakozásáról írnak, és a 8. rész 5. versében az Úr Lelke Pállal ezt íratja le, hogy valakik „önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratjából”. Pedig nagyon szegények voltak. És Pál igazából nem is akarta volna megengedni nekik, hogy ők adakozzanak a jeruzsálemi gyülekezet számára, mert a jeruzsálemi gyülekezet nagy bajban volt: – Hát nektek is szükségetek van segítségre, inkább nektek kellene gyűjtenünk! – De nem – ők azt mondták –, nem. – Szeretnénk adni, mert a jeruzsálemieknek kell most az adomány. És Pál erre nézve mondta az Úr Lelkétől vezetve, hogy először magukat adták az Úrnak, azaz először önmaguk odaadása, odaszánása az Úrnak teljes szívvel és örömmel.

És onnantól fogva nem kérdés, hogy bármit, amit adunk, azt is örömmel tesszük. Mindenben megmutatkozik nem csupán az Úr iránti szeretet nagysága, hanem annak az egyszerű ténynek az igazsága, hogy ki az az Úr, akit mi ennyire szeretünk, aki az életünk fölött ennyire uralkodik. Mivel az Úr uralma tölti be a lelküket teljes mértékben, ezért az egész lényüket ez határozza meg, hogy mi olyanok vagyunk mint az az Úr, aki uralkodik az életünk fölött.

És ez a történetnek a legfőbb gondolata. Önkéntes, szabad akaratból történő adakozás, az önmaguk teljes odaszánása és az ebből fakadó öröm ez azért lehet valóság, mert ők tényleg az Úr iránti szeretettel és az Úrral való szeretetközösség örömeivel vannak tele, mert az Úr uralkodik az életükben.

És magamat is ismerve, de tudom, hogy ti is ilyenek vagytok, mihelyst valami hiba van az Úr uralma kapcsán az életükben, az azonnal megmutatkozik abban, hogy már nem az az öröm van bennem. Különösen akkor, amikor esetleg adni kéne bármit is az Úrnak bármilyen formában.

Az Úr háza előkészítésénél miben látszik az Úr uralma a Dávid életében is és a nép életében, különösen a vezetőik életében is? Az első, amit az uralom kapcsán kiemelek, az 1. versben ezt a kifejezést olvastam: „nem emberé lesz az a ház, hanem az Úr Istené”. És olyan érdekes – és ez nagyon beszédes –, hogy ez a szó itt az ősi nyelvben más szó mint az összes többi utána, ahol arról van szó, hogy szent ház, az én Istenem háza, az Úrnak a háza, az Úristennek a háza. az a szokásos kifejezés, amit a templomra máskor is használ a kijelentés. Az 1. versben egy olyan szó szerepel, aminek az alapjelentése valami ilyesmi, hogy erőd, palota, erődített hely, különösen palota, tehát királyi palota. Az Úr háza, ami templom, de ez tulajdonképpen királyi palota. És ez azért beszédes, mert ez tényleg azt hirdeti, hogy ezek szerint a kultuszi hely nem csupán állandó lakóhely Isten számára, az ő népe között, ahol az ő ígérete szerint boldog közösségben akar velük lenni, hanem az ő isteni uralkodásának is a látható kifejezése. Isten uralma láthatatlan valóság, de megmutatkozik nagyon is látható módon. A templomi épület maga hirdette.

Dávid imádságában elő is jön aztán az is természetesen, hogy Isten nem csupán a népe fölött Úr meg az övéi személyes élete fölött, hanem az egész világ fölött, még a menny fölött is Úr, meg a pokol fölött is Úr. Ő uralkodik minden fölött. De a templom azt hirdeti, hogy az ő népe, az ő népe királya fölött is ő az Úr.

A királyi palota – ami templom – előkészítése üdvtörténeti eseményénél azt látjuk, hogy az Úr népe királya mindent megtesz, hogy az Úrnak ilyen királyi palota-templom épüljön.

Az, hogy Salamon gyermek még, gyenge, ez nem arra utal, hogy még csecsemő lenne, hiszen már felnőtt fiatalember, hanem ő még nincs előkészülve arra, hogy uralkodó legyen, hogy házat építsen. Ő még nem készült elő arra. De Dávid, az édesapja meg a vezetők, ők nagyon is készen vannak arra, mert az Úr eszközei, hogy előkészüljön akkorra a templomépítés. Salamonnak az említése azért mégiscsak olyan szempontból fontos, hogy őt választotta Isten. Lehet, hogy még nincs előkészülve valamire, de attól az Úr választotta. És ha mi

előkészítünk mindent, meglesz minden és ez már elkészült, mert a megelőző részekben olvashattuk, hogy az Úr hogyan készíti Salamont elő, és Dávid mindent hogyan készít el. Itt már csak az adakozásnak a végbemeneteléről olvasunk. Azért, mert az Úr uralkodik. Megvannak a munkások is. Már csak az a vezető hiányzik, aki a fizikai építést levezeti. De őt is majd az Úr a maga idejében teljesen fölkészíti.

És ilyen értelemben olyan bátorító a történetben, hogy a Krónikák 1. könyvének a fejezetbeosztása meg egyáltalán a Krónikák két könyvének a kettéosztása, ez ugye későbbi cselekedete az utókornak, a Szentírást másolóknak, de olyan értelemben mégis fontos és pontos a leírásban, hogy Dávid életének a csúcspontját akarja bemutatni. Azért nem a végpontját akarom mondani, mert az olyan negatív csengésű. Persze Dávid életének a végéről olvasunk is az utolsó versekben itt a 26. verstől. De Dávid életének a vége az kezdete annak, hogy akkor most már nemcsak előkészült templom, hanem hamarosan elkészült templom lesz. Dávid életének a csúcspontja, az ő királyi uralmának a csúcspontja az, hogy minden elő van készítve, már csak a felépítés hiányzik.

Nagyon sokat olvastunk itt számadatokkal, hogy milyen lehetőségei és képességei voltak magának Dávidnak is arra, hogy előkészüljön a templomépítés. Óriási kincsek, hatalmas vagyon. Aztán a vezetőknek a kincsei, vagyona, még hatalmasabb, még nagyobb létszámban, hiszen rengetegen voltak. Óriási vagyon. De mégsem ezen van a hangsúly, hogy micsoda kincsek, micsoda adományok. Hanem azon van a hangsúly, hogy milyen készséggel adták, amit adtak. Nem a képességen, hanem a készségen van a hangsúly. Ezért ezek a kifejezések, hogy 'szabad akaratjuk szerint' – emlékeztek – az áldozati szertartási kultuszban is egy ilyen áldozati rész kiemelve, hogy szabad akarat szerinti áldozat, amit nem kötelező adni, de hogyha valaki az Úr iránti szeretettel, örömmel van tele, akkor mutassa be ezt az áldozatot, vigyen az Úrnak szabad akaratából áldozatot.

Dávid itt mondta ezt a 3. versben: „Ezen fölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, ami kincsem, aranyam és ezüstöm van, odaadom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, amelyeket szereztem a szentház számára.” Ez a nagy kedv, nagy gyönyörűségem, de az öröm szó is fordítható itt is az ősi szóhoz kapcsolódóan. Dávid belső lényét, érzéseit, egész valóját mérhetetlen gyönyörűség, öröm, kedv, jókedv tölti be, amikor arra gondol, hogy szeretnék az Úrnak adni. Miért van ez a készség? Mert amikor én az Úrnak adok, akkor én igazából nem is visszaadok valamit abból, amit tőle kaptam. Ez is szép gondolat egyébként, lehetne így is mondani, hiszen Dávid mindent az Úrtól kapott. A háborús győzelmei is azért voltak, mert az ÚR készítette elő azt, hogy majd templom épülhessen. De én szeretném így mondani, hogy nem visszaad Dávid valamit az Úrnak, nem visszaadni kell, hiszen Dávid tudja, hogy az Úr uralkodik énfölöttem is, mindenek fölött ő az Úr, minden az övé. Ami nekem van, az nem az enyém, az az Úré.

Ennek az alátámasztására hadd emeljem ki nektek, ez a kifejezés, hogy „ami kincsem, aranyam és ezüstöm van”, ez a kincs szó máshol meg úgy hasz-

náltatik, hogy az Úrnak a kincse. Ez a kincs szó azt jelenti, hogy valami az enyém, értékes dolog és az enyém, a sajátom. És a Mózes 2. könyve 19. részében valamennyi nép közt ti vagytok az enyéim – mondja az Úr. Tehát a nép maga meg Dávid is az Úr értékes, drága kincse – most a kincs szót használva mondom így. Minden, ami az Úr kincséhez tartozik kincsként, az is az Úré, mert Dávid az Úr kincse, Dávidnak van kincse, akkor mikor Dávid ad az Úr háza építésére, akkor az Úré minden, az Úré a kincs. Ezért mondom így, hogy nem visszaadunk, hanem azt a csodát élhetjük át, hogy minden az Úré, de mi az övéi vagyunk és akkor ő, mivel az övéi vagyunk, mennyi mindennel megajándékoz bennünket, de közben nekünk megadja azt a lehetőséget, képességet és készséget, hogy akkor mi ezt az ő dicsőségére, örömére használjuk, tesszük. Minden fizikai adakozása az újszövetségi hívő népnek is ugyanilyen.

Az Úr Jézus hogyan élte meg, hogy én az Atya kincse vagyok és minden kincsem, amit az Atyától kaptam, az Atyáé legyen? Tudtok olyan történetet, ahol az Úr Jézuson is látszik, hogy mi tölti be őt, milyen képesség meg milyen készség tölti be az Úr Jézust magát is, mikor az a kérdés, hogy az én mennyei Atyám mit akar elkészíteni vagy előkészíteni? Nekem mindig bátorító, noha szomorú a történet indulása, de bátorító, ahogy Jézusról mondja a kijelentés, hogy: az én Atyám háza iránti szeretet emészt engem. A templomban nagyon súlyos bűnök voltak, gonoszság, hamisság, Jézus emiatt még meg is tisztította a templomot kétszer is a szolgálata során. De hogy milyen érzés volt Jézusban a templom iránt meg az Atya iránt az egy nagyon szép mozzanata annak, hogy ő hogyan is élte meg ugyanazt, amit Dávid korábban vagy Dávid emberei. Jézus egész életét az jellemezte, hogy boldog örvendéssel szabad akarattal mindent az Úrnak adni. Az ő esetében a mennyei Atyának adni.

Nekem az jutott eszembe, hogy kisgyerekkorom óta azért is tanultam meg azt, hogy az első az Úr háza a szó fizikai értelmében is, tehát az a templom, ahol az Úr népe összejön, mert szüleim is így voltak. Amikor mentünk takarítani a tápiószőlősi templomot szombatonként, meg volt, amikor a kertet is rendeztük, tudom, mindig az volt mondva, hogy figyelemmel végezzem én is legkisebb gyermekként, odafigyelve, lelkesen, mert szebbnek kell lenni az Úr házának, mint az otthonunknak. Az otthonunk soha ne legyen szebb. Bárki jön, meglátja, hogy milyen otthonban lakunk és megnézi a templomunkat meg a templomkertet, a templomkert legyen mindig szebb, mert hát hogy néz az ki, mit gondolnak az Urat még nem szeretők, nem ismerők, hogy hogy szereti ez a gyülekezet az ő Istenét, hogyha az Úr templomát ennyire nem becsüli, hogy nem tartja rendben. Emlékszem, hogy kicsi gyerekként ezt így átéltem, de egy életre szóló tanulság lett. Pedig ez csak egy épület volt.

Az Úr uralma Dávid életében is látszik, hogy örömmel, készséggel, szabad akarattal akar adni az Úrnak. És ehhez kapcsolódik: de ez azért van, mert önmagát is odaadta az Úrnak. Önátadás – lehetne mondani. Önkéntes adakozás és teljes szívből való önátadás vagy odaszánás. De ezt még tovább lehet vinni, és lehet, hogy ez a kifejezés már nem annyira fog tetszeni esetleg valakinek: önfeláldozás. Mert az önátadásban benne van ez is, hogy van, amikor ez áldozat-

tal jár. Az Úr Jézus életére biztos, hogy így volt. Az Úr Jézus nemcsak valamit adott a magáéból a mennyei Atyának, hanem ő odaadta önmagát is. Kinek? A mennyei Atyának. Kikért? Értünk, elveszett bűnösökért.

És a Máté evangéliuma 16. részében ott a végén Jézus negatívan csengő kifejezésekkel is beszél arról, hogy nagy baj van, hogyha valamelyik tanítványa esetleg úgy akarja őt követni, hogy mindent ad, csak az önátadást ne kelljen. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” Mert nem hajlandó, nem kész arra, hogy önmagát megtagadva is kövesse esetleg az Urat. Itt az Úr Jézus – újra hadd mondjam – negatívan csengő kifejezésekkel szól. Itt a Kórnikák könyvebeli üdvtörténeti esemény kijelentésében nagyon pozitívan cseng, de ugyanaz az igazság van benne. Az óemberi természetünk olyan, hogy irtózunk ettől. Ha esetleg a te óemberi természeted nem ilyen, az maximum csodája lehet az Úrnak, vagy lehet, hogy még soha nem tapasztaltad meg, hogy mit is jelent nemcsak adni valamit az Úrnak, hanem önmagamat adni. Mert az önátadás, önfeláldozás szóban benne van, hogy valami, ami úgy tűnik, mintha az enyém lenne, de közben nagy áldozattal jár. Teljes odaszánás.

Itt ez a kifejezés szerepel az 5. versben: „szabad akaratja szerint, töltse meg az ő kezét ma és adjon, amit akar az Úrnak”. Itt az ősi kifejezés úgy van egyszerűen – itt a Károliban egyébként dőlt betűvel vannak a kifejezések –, hogy töltse meg a kezét ma az Úrnak. És ez a 'töltse meg a kezét' ez fizikai értelemben is gondolható valamilyen módon itt arra nézve, hogy amikor adnak, akkor ugye a kezemben van valami és odaadom az Úrnak, de ez inkább a szó lelki értelmében meg a képi kifejezéssel beszédes. Ugyanezt a kifejezést használja a Szentírás, amikor a papszentelésről van szó. Amikor arról van szó, hogy a papnak, a felszentelt papnak, főpapnak teljesen odaszánt életet kell élnie és ennek van egy képi jele, kifejezése. És ugyanezt a szót használja a héber nyelv. Tehát ez a teljes odaszánás, önmagamat adom teljes szívből.

És a 'kincsem' szó is így válik még inkább beszédessé, mert az a kincs, amiről itt Dávid beszél, ahogy írták a kommentárirók, az olyan félretett vagyontárgy, vagyoni érték, ami különösen akkor kellett, amikor esetleg megtámadta az ellenség az országot, a király uralmát meg akarták szüntetni, tehát veszélyben a király uralma meg az ország vagy valami természeti katasztrófa történik és akkor legyen félretett pénz, félretett vagyon, hogy lehessen védekezni majd, katonákat szerződtetni vagy fizetni vagy etetni, illetve ha nagy baj van, akkor lehessen újraépíteni a katasztrófa után a birodalmat, az országot. Ha viszont Dávid odaadja ezt a kincsét az Úrnak, akkor mi történik, ha holnap meg egyszer csak nagy katasztrófa lesz, földrengés? Vagy mi lesz, ha jön az ellenség? Minden vagyonomat odaadom az Úr házára, Salamon király lesz, de nem lesz semmi pénze, semmi vagyona, ami esetleg akkor kell, amikor nagy baj van? Talán érzitek, hogy amikor Dávid odaszánta ezt az ő kincsét az Úrnak, ezzel azt mondta ki, hogy: – Uram, akkor minden tragikus helyzetben csak te maradsz számomra, akiben bízhatok, akiben reménykedhetek, csak te segíthetsz, mert nincs az a kincs, mert az már a tied lett, a te házában van az a kincs, az a vagyon.

Ide is hadd mondjak egy nagyon személyes példát. Kárpátalján voltunk kint látogatni, és ahogy ott a lelkipásztor úr bemutatta a templomot, szépen fel volt újítva, de látszott, hogy még van mit azért újítani rajta. És elmondta, hogy évekkorábban nagyobb felújításra volt szükség a templomnál és hatalmas összeget gyűjtött össze a kárpátaljai gyülekezet, nem kevés összeget. De aztán valami tragédia történt egy közeli helységben. Nem emlékszem már, hogy összedőlt-e a templom, de ha nem is dőlt össze, akkor is valami nagyon nagy baj történt, és gyakorlatilag újjá kellett építeni teljesen. És elmondta a lelkipásztor, hogy ő megbeszélte a presbiterekkel, a gyülekezettel, hogy: – Testvérek, a mi templomunkat is fel kell újítani, ez nem kérdés, de hát a másik templommal mi történt. Akkor az Úr ügye az, hogy adjuk oda az össze pénzt annak a másik templomnak a fölépítésére. És utána elmondta azt is, hogy Isten hogyan gondoskodott nekik is aztán mégiscsak arról, hogy majd ők is felújíthassák a templomot. Itt anyagiak, fizikai templom szempontjából, de teljes odaszánás. De az anyagiak ilyen fajta odaszánása is mutatja, hogy ha az életünk, mint gyülekezet, mint közösség is az Úréi vagyunk, akkor odaszánom magam.

A házastársi közösségben különösen, hogyha a társad veled együtt hitben jár, hogyan élitek meg ezt, hogy az Úr temploma vagyunk? Ajándék, ha vagyunk, mert az azt jelenti, hogy már elkészült a templom. De a házastársi életben a házasság során hányféle helyzet van, amiben vannak előkészületi teendők esetleg. Férijként vagy feleségként neked mit jelent az önátadás az Úrnak? Mit jelent az önfeláldozó szeretet? Az Efézusi levél 5. részében a férfiaknak, a férjeknek egyértelműen mondja az ige, hogy úgy kell szeretniük, ahogy Jézus szerette az ő egyházát: önmagát adta érte.

Lehet, hogy a társam – főleg ha nem is jár hitben –, ő egyáltalán nem tudja megélni azt, hogy a mi házastársi közösségünk templom az Úrnak. De én ott vagyok. Az előkészület, mert ő még nem jár hitben talán vagy éppen nincs a helyén, pedig hívó ember. De én ott vagyok a helyemen az Úr előkészítő munkájában. Az újszövetségi értelemben a házastársi közösségre nézve miben mutatkozik meg az önfeláldozó szeretet? Mert Jézust követjük ebben is.

Gyermekeként, szülőként, nagyszülőként, unokaként, dédszülőként, dédunokaként is mennyi áldás származhat abból, hogyha ez az önátadás van először, ez az önfeláldozó szeretet, és utána jön minden más, amiről a Dávid történetében is most előttünk szól az ige. Testünk az Úr temploma. Önátadás, önfeláldozás, ami megelőz mindent a testünkre gondolva is.

Itt meg az jutott eszembe, hogy ahogy idősödve esetleg kevesebb az erő, kevesebb az idő bármi miatt is, mint ami a korábbi szolgálatokban lehetőségem volt, akkor keseregni kell, hogy már nem bírok annyit szolgálni az Úrnak? De az önátadás, az önfeláldozás azt jelenti, hogy a kevesebb erő és a kevesebb idő odaszánása is az Úrnak az ugyanúgy érték neki. És akkor úgy, ahogy vagyok ebben a testben, ilyen testi állapotban mégiscsak az Úr készít elő engem is meg készíti el mindazt, ami az ő dicsőségére lehet az életünkben.

Az Úr Jézus teste is templom volt, emlékeztek, az Úr Jézus testi életének is a csúcspontja az a teljes önfeláldozás volt. És milyen üdvtörténeti esemé-

nyeket nyitott meg, hogy az ő teste temploma feláldoztatott egyszer s mindenkorra, és onnantól fogva beteljesedett minden más, amit Isten az Ó- és az Újszövetségben erre nézve ígért. Jézusnak az élete vége is – most mondom a vég szót –, vége is csúcspont volt. És akkor nem csoda, ha örvendezés van, nagy örvendezés.

A világ úgy gondolkodik, hogy akkor tudunk örülni, hogyha mindig minden sikeres, ha mindig nekem van gazdagodásom, nekem van előrehaladásom, ilyen a bűneset utáni világban az élet, az érzés és a gondolkodás. Az Úr Jézust megismerve minden megfordul. Az önfeláldozó, önmagamat odaadni kész szeretet az, amely megtapasztalja, hogy milyen a Krisztus szeretetében való öröm. Az önfeláldozó szeretet, ez a krisztusi szeretet. És amikor Krisztus szeretetét éljük, az Úr Jézus szeretetét éljük meg az adakozásban is – ahogy Dávidék –, akkor átéljük, hogy ez tényleg nagy öröm. Nem kényszerből, hanem örömmel. Odaszánt étellel, örömmel az Úr Jézus örömeivel.

Az özvegyasszony két fillérje történetében nekem az mindig kedves mozzanat, hogy Jézus figyelte, hogy ki mennyit vet a perselybe. És akkor egyszer csak megszólal Jézus: – Nézzétek, az az özvegyasszony mennyit vetett! Abban a történetben nem szerepel, hogy Jézus figyelte, örömmel tapasztalta, hogy, és aztán mondta. Nincs ott ez, hogy 'örömmel tapasztalta, hogy...'. Csak én az ószövetségi történet üzenete miatt hadd említsem nektek, hogyha nincs is ott ez, hogy 'örömmel tapasztalta', egy biztos, az Úr Jézus figyelte és amikor látta, hogy az az özvegyasszony mit tesz, a tanítványoknak azonnal szólt és azonnal elkezdte mondani, hogy az mit tett a mennyei Atya iránt, az Isten iránt.

Jézus ezt látta. A te életedet is látja, a házasságot is látja, a családi életet is látja, és a gyülekezeti lelki közösségi életünket is ugyanígy látja. A testünket is látja, hogy a testünk milyen módon a Szentlélek temploma. És két fillért is, ha csak annyit is dobunk a perselybe, vagy lehet, hogy nagyobb összeget, teljesen mindegy, nem ezen van a hangsúly, hogy mi a képességünk, hanem hogy milyen a készségünk.

Amikor a templomunk felújítása még nem történt meg, én már akkor is nagyon örültem. És én nem jöttem be közben, amikor itt a templom belső építése zajlott, nem jöttem be sokáig szétnézni, mert én úgy vagyok, hogy ha segítek építeni – a bátyámmal sokszor építkeztünk –, akkor az építés közben látom, hogy hogyan épül valami újjá, hogyan szépül. És mindig az van bennem, hogy ha nem vagyok ott, akkor én csak az eredményt hadd nézzem. De volt egy helyzet, ami miatt csak be kellett jönni, de igyekeztem nem odafigyelni és sok minden részletre, én majd csak a végét lássam. És aztán amikor láttam, hogy milyen, meg a takarításban is részt vettem, tényleg fantasztikus volt átélni, hogy elkészült a templom. De előtte is már tele voltam örömmel, hogy milyen szép lesz majd, amikor elkészül, Uram, mert ez a te házad lesz, és a gyülekezet tudja, hogy a te házad épül.

Az új orgona még nem készült el, előkészületek zajlanak. De ugyanennek az örömeivel vagyok most is. Alig várom, hogy majd egyszer látni is lehessen, nem beszélve arról, hogy még hallani is.

De minden ilyen fizikai dolog is azt hirdeti, hogy az Úr uralkodik. És csak ajándék, hogyha ebben az uralkodásban úgy vehetünk részt, hogy mi is eszközei vagyunk az előkészületnél vagy az építés elkészítésénél is – a szó fizikai és a szó lelki értelmében egyaránt igaz ez.

Az a kérdés, hogy a te életedben így Úr-e az Úr. Ha még nem Úr Jézus az életedben, akkor fogadd el végre a kegyelmét, szabadítását. Miért nem engeded, hogy végre ő legyen igazán az Úr az életedben? Ha pedig már velem együtt az Úr uralma alatt élünk, akkor pedig ennek az örömevel éljük, ahogy Dávid is megtapasztalta.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, imádunk téged, hogy az Úr Jézus is e bűneset utáni világban élte a földi életét. És köszönjük, hogy ő teljesen tökéletesen élte azt meg, ahogy teljes szívvel, tökéletes szívvel odaszánta magát is neked és mindenét.

És számunkra így lehet bűnbocsánat, szabadítás, új élet, így lehet a mi testünk is a Szentlélek temploma. És ha csak ketten is vagy hárman is, de lehetünk gyülekezeti közösségként is a Szentlélek temploma. De mi itt a gyülekezetben nem ketten, hárman szoktunk lenni.

Áldunk téged azért, hogy Dávidhoz és az ő népéhez hasonlóan mi is az újszövetségi időben ugyanúgy átélhetjük, milyen boldog öröm az, amikor te használsz bennünket, a te uralkodásod ennyire látszódik a lelki életünkben.

Köszönjük neked, hogy ennek pedig vannak fizikai hatásai is. Szeretnénk így áldássá lenni valóban a házasságban, a családban is, a munkahelyünkön is, hazaszeretetünket megélve népünk iránt.

És hisszük, hogy akármilyen háborús helyzetben, akármilyen gonoszság közepette is kell élni a te népednek, akkor is a te uralkodásodnak az örömét élhetik át veled. De ezt kérjük is, különösen a Kárpátalján levő hívő testvéreinkért.

És imádkozunk azért, hogy könyörülj meg a mi népünkön, hogy térjen hozzád végre. Vezetőinknek is hadd legyen megtérése hozzád, akik még nem a tied. Akik pedig hívő emberek közülük, add, hogy a maguk beosztásában is legyenek áldássá ők is.

És köszönjük, hogy minden betegség ellenére is mi a te szolgálid lehetünk és téged szolgálhatunk. Áldunk, hogy ha a testünk gyengül is talán, de a belső emberünk annál inkább épül.

Arra kérünk, hogy a beteg testvéreinknek így legyél erőforrása, így add nekik is az elég kegyelmet. És kérünk téged arra, hogy vigasztald is őket és erősítsd meg teljesen testben és lélekben.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért.

Ámen.

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

2Korinthus 8,9

165,3-6 ének

3. Csodálatos Felség, Hadd dicsérlek Téged:
Hadd szolgáljon lelkem Néked!
Angyaloknak módján Színed előtt állván,
bárcsak mindig orcád látnám!
Add nékem Mindenben
Te kedvedben járnom,
Istenem, Királyom!

4. Átaljársz Te mindent; Rám ragyogni engedd
Életadó, áldott Lelked!
Mint a kis virág is Magától kibomlik,
Rá ha csöndes fényed omlik:
Hagyj, Uram, Vidáman
Fényességed látnom
S országod munkálnom!

5. Egyszerűvé formálj Belső, lelkiképpen,
békességben, csöndességben.
Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel Mindig fel-
Szállhassak sasszárnyon:
Csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem!
Mindig közellévő: jelentsd Magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn Mindenben
Csakis Téged lásson,
Leborulva áldjon!